

[Wilhelm.]

tal – at masser af familier, i størrelsesordenen 50.000, vil få lejestigninger på over 15 pct. alene på den konto, og at det især er de familier, der fik de højeste lejestigninger på grund af den omkostningsbestemte leje, så er det ikke svært at forudse reaktionerne.

Der er partier her, der i dag har gentaget, at man ikke kommer uden om finanspolitisk stramning, og derfor vil jeg ligesom hr. Freddy Madsen finde det helt afgørende, at finansministeren, økonomiministeren og gerne statsministeren erklærer, hvordan de forholder sig til det. Vil man her forud for afstemningen om mæglingsskitsen klart og tydeligt sige, hvad man har tænkt sig med momsen, med andre afgifter, med taksterne og med indkomstskatte-trykket? Vil man klart erklære, at man i hvert fald i den overenskomstperiode, hvor man har påduttet folk den lønramme, ikke agter at øge trykket på nogen af disse afgørende områder – der jo bliver holdt uden for den almindelige dyrtidsregulering, som man i øvrigt også har ødelagt? Vil man komme med en tydelig erklæring om det? Det finder jeg er ganske afgørende at høre regeringens holdning til, og for den sags skyld også andre partier, der ikke har udtalt sig om det endnu.

Til sidst: vi stemmer naturligvis, som vi har gjort det tidligere, imod finanslovsforslaget.

Formanden:

Taletiden for andre medlemmer er 5 minutter i første omgang.

Maisted (FP):

I går brugte jeg 10 minutter til at gennemgå regeringens ændringsforslag, og jeg kritiserede dem skarpt – uimodsagt. Jeg ved ikke, om jeg deraf kan slutte, at når man ikke har beskæftiget sig med det, så er det, fordi man har givet mig ret. Jeg må altså fortsætte med finanslovsforslaget, som det nu foreligger.

Det vil betyde en forøgelse af skatter og afgifter, en fordyrelse af nybyggeriet, en arbejdsløshedsfremmende politik, en nettogældsætning til udlandet på ca. 40 mia kr. i dag, der vil blive fordoblet i løbet af 3 år.

En manglende energipolitik, hvoraf følger en forøgelse af vor olieimport, der forringer vores valutaforhold langt hurtigere, end de energibesparende foranstaltninger, som man har lagt op til, kan følge med til. Og tænk, hvis oliestaterne øger priserne endnu en gang med

400 pct. Så bliver Danmark hurtigt forvandlet til et fattigt land.

En statsstyring af erhvervslivet gennem tilskudsordninger, der kun giver mulighed for, at de økonomisk stærke kan overleve. Man kan vist roligt sige, at vil du i Danmark frem, så få tilskud.

En indkomstpolitik, der ikke omfatter de offentligt ansatte, som man rask væk giver det dobbelte i løn og derved sprænger enhver lønramme. En forøgelse af personalet til at administrere nedskæringer og restriktioner, der viser en forøgelse af bruttonationalproduktet, samtidig med at vi bliver fattigere. En udvidelse af de offentlige institutioner, der påfører de private firmaer en ublu konkurrence og derved igennem bestemmer, hvem der får lov til at blive tilbage på det danske marked.

En forøgelse af erhvervslivets omkostninger, der forhindrer, at der skabes arbejdspladser, der indbringer fremmed valuta. En asocial politik, der forringer det sociale niveau dag for dag, fordi man hindrer, at der skabes produktionsdækning for de udgifter, man har på det sociale og sundhedsmæssige område.

Det bedste bevis på denne socialdemokratiske afmagt er uro på arbejdsmarkedet og 200.000 arbejdsløse på trods af statsministerens påstand om, at han var i stand til at afskaffe arbejdsløshed. Vi har jo alle lov til at håbe på et mirakel, som hr. Honoré åbenbart gør, når han kritiserer fremskridtspartiets politik og siger, at dette her, det er løsningen. Men socialdemokraterne gør dette håb mere og mere til en utopisk hypotese. De hårde kendsgerninger har allerede indhentet socialdemokraterne kort efter en stor valgsejr, der byggede på befolkningens frygt for en forringelse af de økonomiske og sociale levevilkår. Den danske befolkning er sandelig kommet fra asken i ilden.

Jørgen Jensen (DKP):

Selv om augustforligspartierne tilsyneladende ikke ønsker at diskutere følgerne af den politik, de har ført, så er der dog et par bemærkninger, jeg lige vil tage op først.

Hr. Brusvang talte om sociale ydelser til overenskomststridigt strejkende på Berlingske Tidende. Var det ikke mere rimeligt, at vi stillede os spørgsmålet: hvem er egentlig skyldig i det, der sker på Berlingske Tidende? Og når man taler om overenskomststridige strejker, var det så ikke rigtigt også at stille sig spørgs-